

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na jedom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za ožnanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se ožnanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi na se izvolé frankovati. Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnistvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stoba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, ožnanila t. i. vse administrativne stvari.

Naše železnice.

Zavedni naši bratje, štirski Slovenci, oglašili so se, spoznavši, da južna železnica je mōra, katera tlači in zavira vsak narodov napredek in razvitek ter omogočuje, da se tuje madjarsko in nemško blago iz daljnjih krajev ceneje izvaža v Trst, nego naše iz dokaj bližjih. Pravijo, da se bode južna železnica udala opravičenim zahtevam naših bratov, a mi jako dvomimo, ker ta železnica do sedaj ni kazala najmanjše volje, nego prezirala je in prezira še zmirom — nas Slovence. Južna železnica je eminentno nemška povsod in v vseh zadevah. Zanjō života samo dva naroda: nemški in madjarski. Bilo bi tudi jako nadležno za Nemca, potujočega iz Beča v Trst, ko bi čul kako barbarsko slovansko besedo na tej progi. Denarna je in v rokah nemških oblastnikov. Konkurenta nema in dokler tega ni, toliko časa tudi svojih vožnjih cen ne bode znižala. Za nas Slovence od Maribora do Gorice in Trsta ima oderuško visoke vožnje cene za osebe in blago. Blago se vozi iz Beča v Trst skoraj ceneje, nego v Ljubljano. Vožnji red te železnice je vzlasti za Ljubljano jako neugoden, in le čuditi se je, da mestno Ljubljansko starešinstvo ni še storilo pravega koraka v tej zadevi.

Sprevodniki in uradniki neizvzemši priglédnih organov — vsi občujejo z občinstvom nemški skozi in skozi po celej progi te železnice, kakor bi nas Slovencev ne bilo. Italijanov seveda ne prezira.

Pohlevni smo bili, in manjka nam one enerģije, ki zahteva za svoj denar tudi primerno postrežbo. Krivi tega zla smo pa v prvej vrsti mi sami, ker kakor hitro ustopimo v železniške voze — pozabili smo, da smo na slovenskih tleh in pozdravljamo sopotnike — nemški! Sram bi nas moralo biti, da je ta prometni zavod na naših tleh, — pravi „nemški most do Adrije“! In na Ljubljanskej postaji n. pr. ni niti jednega slovenskega naznanila, niti jednega slovenskega napisa!

Vsakemu posamezniku, vzlasti pa našej kupčijske zbornici, mestnemu starešinstvu Ljubljanskemu in deželnemu zboru kranjskemu bode sveta dolžnost, ukreniti potrebno, da se odpravijo te krivice, ki se gode nam leto za letom in uničujejo naše trgovce in ovirajo naš napredek. — Pa govoriti mi je o državnih železnicah.

S preosnovno upraviteljstva c. kr. državnih železnic izreklo se je v principu, da se jemlje ozir na potrebe posameznih pokrajin in tedaj tudi na narodnostne terjatve. Izrazili smo svoje dni željo, da bi se v Ljubljani ustanovilo prometno ravnateljstvo za gorenjsko progō.

Vodila nas je takrat misel, da bi tako ravnateljstvo utegnilo dokaj koristiti ne le mestu Ljubljanskemu, nego celemu Gorenjskemu; zajedno bi imelo priložnost proučiti naše zveze s Trstom in Istro. Tako ravnateljstvo imelo bi tudi lepo nalogo, gladiti pot prepotrebnej zvezi Rudolfove železnice s Primorskim. Vzlasti za Ljubljano bila bi neposredna zveza državne naše železnice z istrsko neprecenljive važnosti, bodi si, ker bi naši trgovci imeli priliko raztegniti svoj delokrog tudi na Istro, v katerej je Ljubljansko blago na jako dobrem glasu, bodi si radi nove železnice Herpelje-Trst, ki se ima v kratkem skončati. A sedaj nas zavira južna železnica z oderuško visokimi vožnimi cenami.

Gospoda na Dunaji se lansko leto neso brigali za nas, nego ustanovili so v Beljaku in v Pulji prometna ravnateljstva. In če se je tedaj preziralo naše mesto, skrb bodi merodajnim krogom, da se po dodelanej progi Herpelje-Trst naša gorenjska železnica odvzame Beljaskemu ravnateljstvu in priklopi ravnateljstvu, ki se ima preseliti iz Pulja v Trst. Na ta način — seveda, conditio sine qua non je, da se južne železnice progā od Trsta in Kormina do Ljubljane podržavi, ali pa da se dožene z južno železnico peažna pogodba od Ljubljane do Divače — na ta način tedaj prišlo bi celo naše Gorenjsko in sploh cela dežela v krajšo, neposredno in cenejšo dotiko s Trstom in Istro, kamor bi nedvojbeno z vspehom izvažali naše pridelke in izdelke. Neprecenljivo bi bilo za nas ravnateljstvo, ki bi moralo biti ali v Trstu ali v Ljubljani, tudi v narodnostih odnošajih, ker tako ravnateljstvo bi se moralo ozirati na nas, računati bi moralo z narodom slovenskim.

Gorko polagamo na srce to zadevo našim zastopnikom ne le v Ljubljani, nego vzlasti na Gorenjskem in Notranjskem. Na delo toraj! Zahtevajmo, kar nam utegne biti le v prid in blagor! Če kje, peticije bi bile tu na mestu; in zaostati ne bi imela nobena prizadeta občina.

Glavno ravnateljstvo c. kr. državnih železnic zapovedalo je bilo v svojem času, da se imajo prometna ravnateljstva ozirati na narodnosti dotičnih prog. Z zadovoljstvom opazovali smo na gorenjske in istrske progi, da se vsaj v najsilnejšem skuša zadostovati narodnostnim zahtevam. A to je pa tudi vse, kar se je storilo; in videti ni, da bi se c. kr. državne železnice resno trudile biti pravične našemu narodu. Poleg najbolj potrebnih prijav in naznanil, ki se priobčujejo na Gorenjskem v nemškem in slovenskem jeziku, v Istri pa v nemškem in italijanskem, deloma tudi v hrvatskem in slovenskem jeziku, ni se še storilo ničesar.

Na gorenjski progi vlada po vseh postajah ven in ven le nemščina; še sprevodniki od vsakega količkaj boljše oblečenega popotnika zahtevajo: „Billets bitte“.

V zadnji čas opazovati je sicer na državni (poprej Rudolfovi) železnici preobrat k boljšemu. Razen napisov na postajah, ki so še izza Tomanove dobe ostali slovensko-nemški, priredili so se tudi slovensko-nemški nadpisi raznim uradom, za strazarje izdal se je slovensko-nemški poslovnik, tudi v obojni zvršile so se nekatere premembe, ki kažejo, da ima g. Czedik dobro voljo in da bode polagoma še marsikaj ukrenil in izvel ravnopravnosti v korist. Kaj jednacega pa ne moremo trditi in skoro niti upati o drugih železniških progah, ki vozijo po slovenskih tleh.

V Istri ustreza se Karnjelom, z našimi ljudmi občuje se pa italijanski.

Posledek tega je nekaka nezaupnost v železnice, tedaj ovira za obe strani. Uradnikov in tudi nižjih služabnikov Nemcev, v Istri deloma Lahov, kar mrgoli, in če je postaja količkaj več vredna, Slovenec gotovo ni postajin načelnik.

Ali nema državna železnica dovolj naših ljudij? Ali je c. kr. glavno ravnateljstvo izdalo imenovano naredbo le kot pesek v oči, ali pa misli resno izpeljati svoje previdne in hvalevredne naredbe?

Ne gledé da železniški blagajničarji prav pogosto ne vedó, kje so Medvode ali Jesenice, ali kje je Roč ali Buzet, nemamo še do sedaj dvojezičnih vožnih listov in imena postajina še zmiraj pričajo, da vladajo našemu narodu neprijazni ali vsaj slabo

LISTEK.

Potopisne arabeske.

XIX.

Gospod urednik! Vedro vspomladno jutro se je nasmihalo v širno Sremsko ravan, ko sva se z evangelijskim župnikom gosp. Hurbanom peljala od Stare Pazove proti Golubincem. Po cesti, vijoči se mej žitorodnimi njivami, dohajala sva mnogo ljudi, večinoma Slovake-Pazovance, namenjene istotako na Golubinski „vašar“. Imel sem torej zopet kaj ugodno priliko, ogledati si to vrlo ljudstvo še jedenkrat — in to zunaj na zelenem polji in pa v sveténji obleki. Da so mi pri tej priliki pregrešne oči uha-jale zopet jedino le na — lepi spol, zaradi tega, — no, homo sum — mislim, da me ne boste „mahničevali“. Sicer pa ste Slovakov možkih videli že mnogo v svojem življenji, dočim je pristna Slovakinja v modernizovanih posivljenih Slovencih, rekel bi, redka prikazen, zbog česar Vam jo tu (na papirji) predstavim: Slovakinje, dekleta nosijo, kakor sem Vam že zadnjič nekoliko ovadil, široke bele rokavce s pisanimi trakovi obšite, ob pesteh za-

pete; vrhu rokavcev imajo šaren nedrec in brez-rokavno jopo z resami (franžami); potem bele janke s črno-rdečimi, pikastimi ogrtačami zadaj pregrnjene, in spredaj pisan svilnat predpasnik in pa črne škornje; okrog vratu imajo nanizanih več vrst biserov in lasje spleteni v kite jim vise spredaj po nedrih. Žene pa imajo na glavi bele čepice s čipkami, biserje okolu vratu in pisane pregače z resami ter isto tako škornje: janke (halje) jim segajo do gležnjev — dekletam in ženam. Pisani, živobojni trakovi in pikaste pregače zadaj je označujoč oblečni okrasek Slovakinje. Života so tukajšnje Slovakinje poprečno bujnega, obraz jim je okrogličast prijazen, polt zagorela, sveža, oči temnorujave in in črne in lasje iste boje...

Dospevša v Golubince, zavila sva v dvorec — katoliškega župnika, kateri naju je z radostnim vzklikom vzprejel ter naju povabil na kosilo. „Za Boga svetega!“ zaječal bode pri tej vesti ta ali oni tesnosrčnež Vaših „katoliških Slovencev“; — „luteransk pastor na kosilu pri rimsko-katoliškem duhovniku. In pa ta ne-bodi-ga-treba Kretanov nam je nekam presvoboden: tu ga vidimo pohajkovati po kakem srbskem monastiru, in ondu se vozi zopet z

luterancem; danes pomače roko v jedni ter isti skledi s kakim pravoslavnim „razkolnikom“, jutri pa zopet prenočuje pri kakem potomeci taistih, ki so nam odrešenika križali in tako dalje brez vse izbire in vesti...“ No, gospod urednik! Za mojo katolištvo se nikar ne bojte: vera se ne menja kakor — sit venia verbo — košulja! Kdor pa potuje po svetu za kratek čas in zabavo, ter da kaj vidi, temu pač ne kaže ogibati se vsakega človeka ki mu pride nasproti, kakor to delajo nekateri Vaši neuljudni „samojedi“.

Nasprotno pa se Vam človek tu doli mej raznovrtnimi Sremci navzame onega tolerantnega mišljenja, katero se izraža z izrekom: po vseh potih dospeje se v Rim. No, Vi me umejete!...

Po kosilu, ko so gospodje raznega verskega izpovedanja — bil je tudi pravoslavni pop mej njimi — segli po običajnem taroku, napotila sva se midva s prijateljem Joco Mirosavljevičem po selu navzdol na „vašar“.

Golubinci so neveliko selo s 3500 prebivalci, pravoslavne in katoliške vere. Pravoslavni imajo ondu svojo cerkvo, katolikom pa se zdaj s pomočjo požrtvovalnega jugoslovanskega Mecena, vladike

poučeni organi — pri c. kr. državni železnici. Pomilovati moramo upravo, ki v 19. veku piše Divacca ali Divazza.

Vprašamo: Nema li sl. prometno ravnanje v Pulji nikogar, ki bi je opozoril na to nezmislno, neumno spačeno pisavo poštene slovenske Divače? Za naše terjatve gluhe južne železnice nemški prepeljarji so jo spakadrali, in ves svet trobi za njimi! Če se že piše Herpelje-Kozina, zakaj bi se ne zamenjal spačeni napis Cerovglie s pošteno hrvatskim: Cerovlje itd. itd.? To je krivica, katero smo do sedaj trpeli, molče pritrjujoč nemški temeljitosti in učenosti, ki je v svoji borniranosti rajši upeljala karnjelski zavita slovanska imena, nego bi pisala pravilno hrvatski.

Po Gorenjskem in po Istri teče železnica skozi in skozi na slovanskih tleh, a mi le plačujemo in trpimo.

Rodoljubi ob Dravi in Muri, rojaci ob Savi in Soči, trpini v tužnji Istri, nehajmo molče pritrjevati tuje brezobzirnosti!

Mehkost in krotkost nam še nikdar ni bila na korist, le odločnost popelje nas do zaželjenega uspeha.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 3. oktobra.

Predsednikom **državnega zbora** je voljen dr. Smolka, podpredsednikom pa grof R. Clam-Martinec in vitez Chlumecki. Novi Trentinski klub, ki broji sedem članov, skušal je privabiti k sebi tudi primorske italijanske poslance. Pokazala so se pa mej južnotirolskimi in primorskimi italijanskimi poslanci taka nasprotja, da ni misliti, da bi se zjedini. Južni Tirolci hočejo se braniti proti germanizaciji. Italijani v Primorju pa iščejo baš podpore Nemcev, da bi lažje zatirali slovanski živelj. Trentinski klub bode podpiral vlado, ako slednja ne bode pospeševala germanizacije. — Kakor „Politik“ poroča, misli desnica energično potegniti se, da bode vlada se ozirala na sklepe deželni zborov, ker bi sicer avtonomija ne imela prav nobenega zmisla.

Česki deželni zbor ne bode se sklical 25. novembra ter bode zboroval do božičnih počitnic. Po božiči se bode zopet sešel in zboroval še 14 dni.

Vnanje države.

Vsled zjedinenja **Vzhodne Rumelije** z **Bolgarijo** postal je knez Aleksander jako sloveč. Državniki in drugi politiki bavijo se z njegovo osebo, ker je tesno zvezana z najnovejšimi dogodki na Balkanu. Zategadelj mislimo, da svojim čitateljem ustrezamo, ako priobčimo nekatere črtice iz genealogije kneza bolgarskega. Njegov ded Moritz pl. Hauke, katerega oče je najbrž v začetku 18. stoletja priselil se iz Nemčije na Poljsko, služil je od svojih mladih let v poljski vojski, pozneje se je v vojski velike vojvodine Varšavske udeležil Napoleonovih vojn, postal general in nazadnje vojni minister avtonomne Poljske. O novembarskem ustanku 1830. leta bil je ustreljen, kakor tudi več drugih poljskih častnikov. Njegovo ime se nahaja na spomeniku, kateri je postavila ruska vlada na „Saksonskem vrtu“ v Varšavi Rusiji zvesto ostalim častnikom. Otroci grofa Hauke bili so odgojeni v Peterburgu, hči Julija bila je „pridvornaja frajlina“ carice. Tu se je seznanila s caričnim bratom Aleksandrom Hessenskim, kateri je bil rojen leta 1823 v Darmstadtu in bil od 1840 do 1851 v ruskeji službi. Leta 1851 se je omožila z njim, ko jej je

poprej dal Veliki vojvoda hessenski naslov kneginje Battenberške. To leto je njen soprog ustopil v avstrijsko službo in je v vojni s Prusijo leta 1866. zapovedoval 8 zveznemu koru. Njegova sinova sta se imenovala Battenberška kneza. Mlajši, rojen 5. aprila 1857, postal je bolgarski knez. Brat kneginje Julije bil je ruski polkovnik, pa se je 1863. leta pridružil poljskim ustašem, ter si pridelal ime Bosak, ter se odlikoval z nenavadno hrabrostjo. Ko se je ponesrečil ustanek bežal je v Genf, kjer je bil vedno v zvezi z vodjami republikanske stranke. Ko je šel začetkom 1871. leta Garibaldi v Dijon, da se bojuje proti Prusom, zapovedoval je grof Bosak-Hauke eni brigadi republikanskih prostovoljcev in je pal v boji koncem januarja t. l. Sestra kneginje Julije živela je v Varšavi, kjer je pred nekaterimi leti izdajala nek časopis za mladino. — Vse vlasti so pritrdile, da se snide konferenca. Njen shod se je pa zakasnil, ker tricarske vlasti se še niso popolnoma sporazumele mej seboj. Nemčija in Rusija bi že priznali zjedinenje Bolgarov, Avstrija pa neki temu ugovarja. Največjo težavo pa napravlja vlastim oboroževanje Srbije in Grške. Diplomati premišlujejo, kako bi ti dve vlasti odvrnili od vojne, najbrž bodo tudi njim morali dati nekaj turškega ozemlja. — Od konference „Novoje Vremja“ ne pričakuje nikakega uspeha. Najbrž misli ta list, se bode mej vlastmi pokazala taka nasprotja, da ni misliti, da bi se mogle sporazumeti. Potem se bode pa razširilo gibanje po vsem Balkanu. Več nemških častnikov v disponibiliteti se je ponudilo Bolgarskeji, da ustopijo v njeno vojsko. Gavril paša odšel je v polnej svobodi v Carigrad. Poveljnik rumelijske žandarmerije Borthwick paša prišel je v Sofijo, kjer se tudi v kratkem pričakuje Drigalski paša.

Turčija zbrala je precejšnje vojne sile na vzhodnjem rumelijski meji in v Makedoniji, vendar se misli, da Turčija ne bode začela nikakega boja, predno se ne snide konferenca. V Makedoniji je vse mirno, vendar je tam za ustajo vse pripravljeno, kakor se je izrazil nek Bolgar proti dopisniku nekake Berolinskega lista. Ko ne bi vlasti priznala zjedinenja Bolgarske in Vzhodnje Rumelije, začela se bode takoj ustaja.

Grška bode imela v kratkem času 23.000 mož na meji. Ko se snide zbornica, bode predlagala vlada, da se mobilizujeta dva razreda rezerve. Municija se pošilja na mejo. Admiral Hanaris prevzel je poveljništvo vojnega brodovja. Grški dijaki na vojni šoli v Bruselji so odpoklicani domov.

Rusija bode popolnoma opustila nemško vseučilišče v Drptu, zato bode pa otvorila rusko v Pskovu blizu Drpta.

Zdravje **španskega** maršala Serrano je vedno slabše in zdravniki so obupali, da bi še ozdravel.

Dopisi.

Iz Pulja koncem septembra. [Izv. dop.] Ni se brez uzroka toliko pisalo o preuzvišenem vladiki dr. Fl. pred njegovim imenovanjem. Moglo se je videti naprej, da njegov prihod v Poreško-Puljsko vladikovo cerkvi ne bo ravno koristen. — „Ne pozna, narode, ptujka mati jezika in bridkosti tvoje,“ pravi nek moder mož; zato boš šel tudi ti, kakor brez števila družih nesrečnih kristjanov, mrzel mimo nje — mimo tega uzvišenega zveličavnega ideala! — Kako je mogel imenovani vladika Ivan Krstitelj mej drugimi krepostmi svojega sv. zavetnika prinesiti seboj tudi njegovo stanovitnost in značajnost, katerih nikdar imel ni, da bi njega, poznato trstiko, vsak vetrce ne omajal in se z njim po volji ne poigral? — Saj je že poprej, ne ravno v čast duhovskemu stanu, večkrat jasno in javno svojo servil-

nost posvedočil. Nihče ne more toraj pričakovat od njega, da bi on po zgledu svojega sv. zavetnika modraim Herodovcem odločno zagrmel: „non licet... nobenega dušnega pastirja ne sme se preganjati!“ Kako, da ga besni valovi kozmopolitiškega prostozidarstva do samih kostij ne podkopajo ter na svojih penečih hrbtih ne nosijo? — Skoraj vsa atmosfera, katera ga obdaja, je okužena in neprijetno zaudarja. Ali on, vsega tega ne čuti, marveč pokvarjenemu zraku celó vrata v svojo palačo na stečaj odpira. Isti njegovi svétniki, da ne govorimo o bolj rudečih korifejah, pokazali so nedavno v očitno pohujšanje krščanskega ljudstva, da so ubogi, odvisni, brez prave pravosti. Zato je preuzvišeni Fl. moral podleči in z visokega nizko pasti. Nečastno je sklonil svoj vrat, da črnim duhom časa gnan, vleče z ostalimi pobočniki Evfrazijev in Tomažev voz po tiru njegovemu uzvišenemu poklicu ravno naprotnem. — Upili so mu in pisali nekateri: Evo svitlo zvezdo, na modrem našem obzorju! — Evo nam katoliškega vladiko! — Morebiti zato, ker je svojim osebnim obiskovanjem počesčeval njihove „kazine“! — No, naše mnenje je, da s takimi dejanji na svojih kanoničnih obiskanjih ne razodeva on svojega katoliškega čutja. Tukaj v Pulji je razin taljanskega tudi naše hrabre c. kr. mornarice „kazino“. — V svoji modrosti menda ni vedel, ktere ga bi s svojo navzočnostjo počastil!

Naše verno kmetsko ljudstvo na deželi pa nikakor ne gleda na takova dejanja, ampak na to, kar se njega tiče. Največe vladikovo dejanje, katero ljudstvu oči in ušesa odpre, je, kadar mu se makne in premesti njemu priljubljenega duhovnika, ta dragoceni dar božji za krščansko ljudstvo. Takrat vpraša ljudstvo po uzroku, ne oziraje se na kakovo peščico brezvernikov. Zbudi se iz svojega mrtvila in pride do zavednosti. Pozneje spomina se do črne groba s sladkim spoštovanjem bivšega svojega jedinega prijatelja in dobrotnika. Spomin na njegovo premostitev greni mu pa dušo ter mu vzbuja nevshečne misli v srci zoper oblastnike in preganjalce, kateri mu slabijo in trujejo njegovo versko čutje ter manjšajo in ubijajo njegovo pobožnost. — Z druge strani resnično ponižen duhovnik nikoli ne misli, da je po krivici promeščen, tudi ne išče nikakove hvale in slave. Ljubezen sama terja od njega in ponižnost mu dopušča, da pazi le na svoj dober glas, ker mu dobra dela tako nič ne pomagajo. — Take misli goji v sebi tudi g. B., Kanfarski kaplan, ko se brez najmanjšega odpora udaje naredbam svojega vladike Fl. Ta duhovnik rodod Slovenec, ljubi resnico, brez milosti šiba hudobijo; živi trezno in je vsakemu pravičen. Katoliški je on duhovnik. Da mora biti vsakemu koristen, naučil se se je do dobrega tudi italjanščine. Ne prenapenjamo stvari čisto nič, ko trdimo: srečna vladikovina, da ima vsaj dvanajst njemu enakih delavcev, ker bi jo z božjo pomočjo vsaj nekoliko duhovno premenili in prerodili. — Ni se toraj čuditi, da je glas o njegovi premostitvi nevshečno osupnil njegove sbrate in zbudil ob enem pozornost milih mu vernikov. Tudi njegov neposredni predstojnik prečastiti starček dekan P. St., čuteč materijalni udarec ljubljene pomočnika, zaprosil je preč. ordinarjat, naj

Dalje v prilogi.

Strossmayerja, zida nova župna cerkva. Selo je nekako zapuščeno in revno v oči gled slovaške naselbini v Stari Pazovi, ki se kaj ugodno razvija in napreduje — to se vidi takoj pri uhodu v Golubince, po več ali manj zanemarjenih hišah z oguljenimi strehami. Ljudstvo je baje precej zadolženo in odkar se je začelo zadržno imetje razkosavati in razdeljevati, propada gnotna blaginja. Vendar v novjšem času se tudi tukaj obrača na bolje. Ustanovila se je ondu „I. zadruga za potpomaganje i štednju“, katera izvrstno deluje, čuvajoč posestnike pred židovskim lihvarstvom. Duša vse zadruge je goraj navedeni Joca Miroslavjevič, mlad, energičen in razboren mož z realnimi nazori, kateri ne samo da ljudstvo opominja k ščedenju, poučuje je tudi z dejanskimi vzgledi v racionalnem sadjarstvu, poljedelstvu in živinarstvu, ki je v Sremu — vzlic toli ugodnim razmeram, še precej na nizkej stopinji...

Pogovarjaje se v tem zmislu o socialno-gospodarstvenih potrebah brižnih Golubinčanov, dospela sva iz sela na plano polje, na goraj omenjeni „vašar“. Tu se nama je razgrnil pogled na bujno slikovito somenjsko življenje. Na širnem nepregled-

nem občinskem pašniku bile so razpostavljene v različnih po plemenih opredeljenih skupinah vsakovrstne domače živali. Tu le na levo je ležala brezštevila tropa sivih svinj s kodrastim ščetinjem po hrbtu; nekatere mej njimi so bile toli rejene, da ste jim jedva razločili noge od pretoltega trebuha. Tam dalje zopet je bilo ogromno jato sivovolnih, kodrastih ovac, velike obiljne rasti. Zopet ondu le stoteroglavna čreda goveje živine; visokorastnega, slokega, pretegnjenega života s podolgasto glavo in po meter dolgimi, daleč narazen stoječimi rogovi — vsa jedne ter iste dimnato-sivkaste dlake. In glejte! tam doli na posebnem zagrajenem mestu stoje velika krdela iskrih konj vsakovrstne rasti, boje in starosti! To Vam je kaj dražesten prizor — tolika množica te najplemenitejše domače živali! In Sremci Vam imajo sploh krasne konje — srednje večinoma nizke rasti, lehkkih čilih nog, lepo rejene dasi tudi sem videl ondu marsikatero kljuse mej njimi, kakor bi rekel pesnik Gorazd „gotskega sloga“: shujšano in sloko, da mu bi klobuk obesil na kovek... Tu Vam je bilo razgetanja in mukanja, bleketanja in cviljenja — vse prek, da človek ni slišal sam svojega glasu!

In če ste se obrnili od živine k ljudem — zopet ondu vrišč in šum! Na prostranem trgu vrstil se je šator ob šatoru: prodajalnice raznega blaga, improvizovane gostilnice, kafane in kuhinje. Na tem konci cvrl se je o bujni žrjavici na dolgem drogu cel „janjac“, ondu le pa so „igrali kolo“ okrog obligatnega „gajdaša“, in dočim so tukaj „pazirali“ (kupčevali) in se na vse pretege pogajali za to ali ono blago, prepevali so pod onim šatorjem ob ciganski godbi otožne narodne pesni...

In tak „vašar“ Vam traje po tri, štiri dni, dokler se ljudje, prodajalci in kupci ne razidejo zopet po vsej pokrajini, iz katere so se sešli.

Midva s prijateljem Joco sva prisela k veseli družini, zbrani v širnem kolobaru okrog košatega topola, kamor so naju že z daljave klicali. Bil je tu Golubinski „načelnik“, trojica srbskih popov iz okolice, kakih pet, šest Golubinskih krasotic in razni drugi gostje. Tu se je prepevalo, „igralo“ in napivalo vse vprek pozno v noč...

V Golubincih.

Prostoslav Kretanov.

mu se ga ne odteguje, ker mu je njegova desna roka in mu slajša njegove stare dneve. Obljubljeno mu je celó bilo, da postane preč. starčka naslednik, kakor mu je bil pisal sam preuzvišeni nadvladika dr. Zorn pred svojim odhodom v Gorico. Toda mnogozasluženemu starčku se je prošnja odbila, češ, da cerkvene potrebe tako zahtevajo. —

Radi priznajemo, da vsaki vladika daje prave razloge, jedino sv. Očetu v Rimu ali pa njegovemu namestniku na Dunaji. V tem zmislu odposlali so tudi naši kmetje svoje poslanca, se ve da brez vspeha; odgovori bili so pokriti s temnim pokri- valom podobnim tistemu „velamen malitiae“ v I. Petr. 2. — Pozneje je vendar prišlo na dan, ker preuzv. Fl. povedal je sam drugemu dekanu preč. L., da je bil prisiljen premestiti ga, ker ga je gla- varstvo tožilo. — Tudi pri nas v Istri znajo občin- skega načelnika sedež zasesti ljudje, katerim je cerkev in duhovenstvo deveta skrb, katerim je du- hovenstvo celó mrzko in zaničljivo.

Dostavljamo, da Kanfanar in Marčana, od kodar se je odpravilo mladega kaplana g. L. K. nahaja se v Puljskem c. kr. okrajnem glavarstvu, kateremu na čelu stoji neki g. Elušek, dobro znan iz Poreškega deželnega zbora, kjer je odgovarjal našemu dičnemu narodnemu borilcu g. M. Laginji. Ta gospod glavar, ki je ob enem svétnik Vis. c. kr. namestništva v Trstu, bil je s Kvarnerskih otokov dekretiran v Pulj ravno takrat, ko so našega slav- nega državnega poslanca dr. Viteziča v mirovino potisnili. Kmaló po zadnjih državnozbornih volitvah zguril je g. Elušek svojega adjutanta tistega vrliga jurista g. Sforzino. Iz službenih ozirov bil je pre- meščen iz Pulja v Poreč. —

Konečno bodi omenjeno, da ob zadnjih državno- zbornih volitvah, katerih udeležiti se je, po besedah vladike Zwerger-ja, duhovna bistvena dolžnost, naš g. kaplan te dolžnosti ni zanemarjal. Spolnovaje vestno to dolžnost, držal se je jedino zdravega evan- geljskega načela v cenjenem „Sl. N.“ priobče nega, preziraje notranja čutila, kar našega kmeta posebno nagiblje, ker je konservativen, česar pa naši sosedje nikakor ne zapopadejo. — Recimo, da se je ob času agitacije proti svoji verski gorečnosti kje ostrejšje izrazil, to bi po našem slabem mišljenji pričakovali pred vsem kakove svarilce poleg: „brata poprej opomni“. Ali volitve za občinsko zastopstvo so pred vrati! — Žrtovati ga zavoljo kakovega Moloha: — do ut des — v zdajnjem času in pri slavohepnih ljudeh, potrebnih denarja za Koperski konvikt, in brez vsake nemogočnosti. — Ako se toraj te tri okolnosti preudarijo, jasno je ko beli dan, da ga je moralo tožiti kakovo glavarstvo! Vendar bi vsakdo pravičnomisleči pričakoval, da se mu vsaj stvarno ne škoduje, ko se ga že neče ob- darovati. Zgodilo se je žalibog prvo, ker preuzvi- šeni vladika Fl. je na temelji nedokazane tožbe izrekel znano Pilatovo: „emendatum ergo illum di- mittam“. Luk. 23, 16.

Glasoviti in pobožni dr. Müller, vladika v Linci, ponašal se je v enakem slučaju ne davno drugače. Judinja „N. fr. Pr.“ pripoveduje, da so neke od bavarske meje prišli k njemu v Linc dotični gla- varji z več meščani, s tožbami in prošnjami, da se trije kaplani — agitatorji prenestijo, sicer bodo oni postali staro-katoličani. Ali stanoviti in zna- čajni Nemec dr. Müller se ne makne, ne poniža se,

ker ne najde kanoničnega uzroka, da bi tožene kaplane premestil. Gotove bi se prej odrekli svo- jega visokega dostojanstva, nego taistemu na škodo in vernemu ljudstvu v pobujšanje z zavednostjo transigiral, da spolne volje nevrednemu in never- nemu Izraelu.

Evo Vam, preuzvišeni Ivane Krst. Lah, veli- kega nauka! Morebiti vam ne bo škodovalo, če si ga dobro utisnete v glavo in srce, da ne čujemo in ne pišemo več enakih gorjé! —

Iz Kranja dne 30. septembra 1885. (Di- jaška veselica.) Po vseh slovanskih pokrajinah praznovala se je letos tisočletnica Metodova, povsod, kjer stanuje slovanski rod, slavila sta se letos naj- večja slovanska blagovestnika sv. Ciril in Metod. Tudi Kranjski velikošolci neso hoteli zaostati za drugimi slavitelji; priredili so jima v slavo dne 27. septembra v tukajšnji Čitalnici veselico, ki je bila obiskana od najbolj ših Kranjskih narodnih kro- gov. Odboru na čast treba je povedati, da je sesta- vil za to veselico jako umesten program. G. Vil- fan razvil je v jako jedratem govoru, polnem slo- vanskega navdušenja stanje slovanstva in osobito slovenstva ob času sv. Cirila in Metoda in sedanje naše stanje ki ni dosti manj opasno, kot je bilo pred 1000 leti, ko so Nemci od vseh strani stiskali naš narod. Njegov govor žel je mnogo odobrenja. Po govoru peli so Kranjski gosp. pevci in pevke več slovanskih pesnij, ki so bile z veseljem vzprejete; vsaj veseliti je moralo vsacega rodoljuba, da se i kranjski krasni spol neče odtegniti narodnemu živ- ljenju. Za precizno petje pa gre gotovo v prvej vrsti hvala g. učitelju Lahajnar-ju, kateri se je mnogo prizadeval, da je zopet petje spravil na čit- talnični oder. In kaj naj rečemo o igri: „Gospod Čapek“? Igralo se je vse skozi eksaktno in dobro; uloge posamezne bile so kaj dobro razdeljene in priznal je pč marsikdo, da ima tukajšnja Čitalnica o osobi g. prof. Franketa jako odličnega režiserja. Po oficijalnem delu bil je ples, kateri je trajal do ranega jutra. Zadovoljni zapustili smo tedaj čital- nično dvorano, polni hvale in priznanja odboru, ki nam je to krasno veselico priredil.

Iz Šebrelj na Primorskem 27. septem- bra. [Izv. dop.] Težko si še, dragi „Narod“, imel dopis iz naše gorske vasice. Kako tudi? Prvič ni bilo posebno zanimivega gradiva nikdar, drugič se je pa dalje časa šopiril v naši občini drug dnevnik, kojega smo se hvala Bogu! iznebili. Konečno in mesto njega smo dobili tebe. Tudi sedaj ni mi bilo volje pisati, toda zdela se mi je dolžnost.

Naše bralno društvo — staro še le jedno leto — imelo je 20. t. m. veselico. Imeli smo željo, napraviti le malo domačo zabavo. A naša skromna želja se je izvršila drugače, nego smo mislili kedaj. Prijazna planina sredi gorskih višav in čarobno je- sensko vreme pripeljalo nam je gostov, da še ta- cega ni bilo. Okolu 5. ure začeli so prihajati. Vsa vas letela je vkup. Vsakdo hotel je videti vrle Idri- čane in čvrste Cerkljane, ki so mično pevajoč ko- rakali na prostor veselice.

Ob 6. uri začela se je beseda. Nečem popi- savati sporeda, to prepuščam drugim. Dovolj, da se je vršilo vse v splošno zadovoljnost. Predstaviti pa hočem gospode, ki so nas počastili. Na prvem mestu omeniti moram gospoda Fr. Kodriča, c. k. okrajnega sodnika iz Tolmina. To Vam je mož, ki

ga vsi čislamo in spoštujemo. Kako se trudi on, da bi rešil ubozega kmeta iz rok oderuhov, ki hočejo od revnega trpina imetje in življenje, to kažejo ra- zen drugih slučajev zemljišne knjige po vsem Tol- minskem okraji, katere je on izdelal in jih še iz- deluje. Živio častiti gospod! Hvala za pohod! V drugi vrsti omeniti je dr. Sancin, avskultant pri sodnji v Cerknem. Pri tem gospodu bodi dovolj to, da je poslan v Cerkno le zaradi tega, da bi ne bil kandidat v Tržaško starešinstvo! Dalje pri- šlo je v Šebrelje več duhovnikov in dijakov, deloma bogoslovcev.

Posebno iznenadila nas pa je ogromna depu- tacija bralnega društva iz Idrije. Da, dokler ima Idrija take sinove, take narodnjake, ni se bati za bodočnost. Bili so večinoma pevci. To je bilo petje! Čisti in navdušeni glasovi, krepko poudarjanje in čvrsti mladeniči ganili so vsacega. Slava jim!

Počastilo nas je dalje lepo število sosednih Cerkljanskih pevcev, na čelu njim pevovodja. Ne bodem hvalil petja, povem le, da je njih pevovodja kaplan g. Ivan Kokošar, ki je, komaj dovršivši polnostno dobo življenja, že nadobuden skladatelj.

Veliko čast so bili nam skazali s svojim po- hodom, zato jim kličem iz sica: „Živio!“ Isto tako veseli smo bili pevskega zbora iz Dolenje Tribuše in gostov iz Jageršič. Omenjeni dan ostane Še- breljčanom vedno v spominu, posebno pa naj si ga zapiše bralno društvo v svoje zapisnike, da bodo vedeli naši potomci, da „Slovan povsod brate ima“. Slava! Živio! Resnicoljub.

Iz Iga 28. septembra. [Izv. dop.] (Proti- izjava.) Gospod urednik! Veliko nevoljo prou- ročil je pri nas tendenciozni inserat z naslovom „Izjava“ v 218 številki cenjenega „Slov. Naroda“ dne 25. t. m. Potrebno se nam zdi, napominano „Izjavo“ po izreku, „da se resnica prav spozna, je treba čuti dva zvona“, tako le popraviti: Res je, da je podpisani Fr. P. o gosp. fajmoštru Jak. Do- lenci prvi govoril, ne pa ljudje, kakor se v ome- njeni „Izjavi“ izgovarja. A to ni govoril skrivši, ampak očitno, ne le pred jednim, ampak pred več ljudmi in ne le na jednom, ampak na več kra- jih. Vse to mu lahko, kadar hoče, s pričami do- kažemo.

Kar zadeva pa drugo polovico tragedije, to je istinitost govorjenih besed, zato se pa mi z njim prepirali ne bomo, odgovornost za to prepuščamo njemu samemu.

Ob jednom pa protestujemo zoper to, da bi se slavno občinstvo s takimi iz trte zvitimi in ne- istinitimi mahinacijami in zvijačami begalo, ter bi tem potom hotel znabiti kdo svoj sebični namen do- seči, ali si tem načinom poštenje i čast pridobiti. Kajti mi previsoko čislamo resnicoljubje našega vse časti vrednega organa, kateri je svoje pravico in resnicoljubje, kakor vselej, tako zopet sedaj v jako zanimivi pravdi „Jonkovo“ tako očitno pokazal in za- govarjal.

Iz Slavinske županije na Notranj- skem 30. septembra. [Izv. dop.] Kakor je dobro znano, se pri nas, kakor po celi Pivki mnogo sena ali mrve proda, ki se večinoma v Trst zvozi de- loma pa tudi na Reko. S tem se pač ponašati ne bi smeli, ker tako ravnanje nam je v veliko škodo, ne pa v korist, kajti, da bi, mesto da seno proda- jamo, živino redili, bi gotovo bolj gmotno prospe-

Kandidat nesmrtnosti.

(Humoristiški roman. — Česki spisal Svatopluk Čech.)

(Dalje.)

X.

„To je prava smrtna sodba,“ ogovarja drugi. „Toda sploh obsega mnogo resnice. Nisem uvidel do sedaj v Hanušu niti iskricke nadarjenosti. Zato kazal se je vedno z bajalno ponosnostjo. Vspenjal se je nad nas vse. Včeraj mi je pripovedoval Sta- nislav, da mu je nekdo rekel, da se je Hanuš pred nekom izrazil v tvojem „Mikuláše z Husi“ tako za- ničljivo, kakor bi mogel take „Mikuláše z Husi“ iz- tresati iz rokava.“

„Tako? No, toliko morem brez ponosa tvrditi, da ne dosega jo junaki Hanuševi mojega niti do čle- nov. Sicer pa, kdor išče, ta najde. Čuti sedaj v sebi stresajočo tiho kritiko, kakeršno je s tako ostrostjo metal v oči drugim. „Saj se je menda tudi o tvojih „Pekelných houslich“ nekoč tako izrazil, da je to brezцени pabirek, okrašen s pestrimi za- vitki, ne vem od kod ukradenimi.“

„Aj, res? Ukradenimi? Veste, da pri meni ni nečimurnosti, ampak ravno izvirnost morem smelo proglasiti za svojo največjo čast. Mislim, da nisi na- letel v mojih delih nikdar niti peresca ptujega.“

„Čudil sem se nasprotno vselej tvoji originalnosti in samostalnosti. Moram ti brez prilizovanja pri- znati, da mene tvoje delo posebno očaruje — z nekim tajnim čarovnim nadihom — s čim — ne morem ta dojem izraziti v besedah.“

„In mene zopet prijema pri tebi največ sila in mogočnost, združena z vnetostjo; tvoje sloke so kakor mramorove gruče, ožive ne z godbo Orfejevo.“

„Silo imam morda,“ brani se skromno sodrug, „ali kar se vnetosti tiče — v tem se s teboj ni- dar ne slagam. Imamo sicer vsak svoje prednosti, Koudelina dela so gladki, prozorni kristali, igrajoči z živimi barvami, Ezopove pesni nežno — brstje, kakor bi ravno izpalo slavcu iz grla. —“

Vzajemno to dvornost prekine prihod Hanu- šev in drugih sodrugov.

„Ste li že čitali to nezmisel?“ vpraša je raz- jarjeni Hanuš.

„Čitali,“ odgovarjata užaljena avtora.

„In kaj rečete k temu?“

„Kaj ti je na našem sodu,“ odgovarja urado- ščeni pisatelj „Mikuláše z Husi,“ govoreč za oba. „Vselej se izražaj o nama pri vsaki priliki jako zaničljivo.“

„Jaz — jaz — o vama?“

„Izvesino. Ravno mi je povedal prijatelj, da je menda slišal včeraj od Stanislava, da je temu nekdo rekel, da si se pred nekom izrazil, da. —“

„Oh, bože, v kolikih škatuljah še me hrani to moje domišljeno, nečastno izražanje! Saj ti že končno ti „menda“ in „da“ dokazujó, da je to vse prazno govoričenje. Da Stanislav o meni —?“

„Jaz da sem kaj rekel“ zakliče Stanislav. „In jaz, jaz da sem o vajinih delih prezirlivo govoril?“ nohta se dalje Hanuš. „Jaz, ki vaja oba častim in povsod s slavo svojima prijateljema nazivam?“

„Moram res dati svedoštvo,“ utakne se v spor Danton, „da vaja oba Hanuš časti in da z manó večkrat govori o vama z navdušenostjo.“

S tem bila je užaljena dvojica popolnem po- mirjena.

(Dalje prib.)

vali in tudi naša zemljišča bi nam več donasala, ker bi se izdatneje gnojila. O vsem tem se je pa že večkrat od druge strani pisalo, torej moj namen ni to pretresovati, pač pa si v dolžnost štejem, na kaj drugega opozarjati one, ki seno ali mrvo prekupčevalcem prodajajo. Ni dovolj, da se seno po ceni prodaja, prigodi se pa tudi prav lahko, da se dotični prodajalec še na tehtnici oslepari. Tako se vsaj godi, kar sem iz zanesljivega vira poizvedel, na novo napravljeni tehtnici pod Hrušovjem, katera je lastnina Petra Del' Linca. Na tej tehtnici se namreč v korist kupca vaga, da potem laglje za vino daje, saj Peter Del' Linc je tudi krčmar, toraj tudi rad mnogo vina iztoči. Dva prodajalca sena, katera sta o poštenosti imenovane vage dvomila, dala sta seno še na drugo tehtnico, in pri obeh dveh se je pokazalo, da Del' Lincova tehtnica manj kaže, nego je v resnici, in to pri vozu okolu kvintala.

Da bi se še v prihodnje to sleparstvo ne nadaljevalo, opozarjam dotična oblastva, naj na to pazijo, ter Italijanu resno naznanijo, da v Avstriji ni domačinom niti inozemcem dovoljeno, iz sebičnosti jednega ali drugega slepariti. Seno se prodava le vsled velikih potreb in toraj po vsaki ceni. Če se bodo pa še ubogi prodajalci na vagi sleparili, kam pridemo? Sveta dolžnost nas veže, da branimo drug drugega pred samopašno prevaro.

Iz Sevnice ob Savi 28. sept. [Izv. dop.] Hvala Bogu! Sevnčanom se vendar jedenkrat zopet tolikanj zaželeni mir vrača, katerega so nam privandranji tujezi z nemškutarsko šolo skalili. A ne rogovilijo, samo z nemškutarsko šolo nego tudi po noči pridirjajo v naš trg ter v pozni noči ljudij spati ne pustijo. Tako se je tudi zadnje čase zgodilo, da so bili od tržanov toženi zaradi nočnega nemira. Wermut (pelin), Ajstrič, Ludvig, ki hočejo učitelji biti, pa jim mrzi, da bi se izšolali, da bi postali pravi učitelji. Tem trem nemškutarskim dijakom (učitelji še neso) pridružil se je tudi iz Turškega grada neki dijak, pravijo mu „inštruktor“. Ti so bili tedaj od gosp. župana Veršeca v občinsko pisarno poklicani na odgovor. Več gospodov iz trga je bilo navzočnih, ki so pričali, da ti ljudje res po noči tržanom ne dajo miru. Plenik, inštruktor iz Turškega grada je kaznovan z 10 gld., Ajstrič pa s 5 gld. Wermut in Ludvig pa nista prišla na poziv gosp. župana Veršeca v občinsko pisarno na odgovor zaradi nočnega rogoviljenja po ulicah.

Akoravno bi bila lahko oba kontumacno kaznovana, se vendar to ni storilo, nego bodeta v drugič na odgovor pozvana. Želeti bi pač bilo, da bi se ti ljudje kaj poboljšali, ter se privadili lepšega obnašanja, kakeršno se zahteva tudi od šolske mladosti.

Kako temeljito pa ti nemškutarčki v nemški šoli poučujejo, se je tudi že pokazalo. Železniškega načelnika sin hodil je dve leti v nemško šolo v 3. razred. Poučavala sta ga Ajstrič in Wermut, a v Celji se je pri izpitu pokazalo, da fante nič ne zna, da je zastoj hlače trgal, in še le sedaj se pogledujejo stariši, ki so svoje otroke v nemško šolo pošiljali, da so se prekanili, da to neso pravi učitelji, ker nimajo skušnje. Čudno, da so še taki stariši, ki takim ljudem svoje otroke v šolo izročajo.

S Čateža ob Savi 30. septembra. [Izv. dop.] Da bodejo gorenjski vinski trgovci vedeli, kako in kaj je z novim vinom in s kupčijo, naj jim služi v pojasnilo sledeče.

Obrodile so letos najfinejše vrste, kakor: muškati, dišeča kraljevina, dišeči veliki les. Ti dve vrsti dajeta vinu poseben buke in fin okus in ker je grozdje letos nenavadno sladko, toraj bode dosti alkohola, vino pa zelo močno, kakor vino najboljših let. Dobro obrodile so tudi belina debela, drobna itd. Črne vrste pa: najfinejša črna tičevina, iz koje se v Vipavi nareja slavnoznano črno Vrhpoljsko vino, in siva črnina. Tičevina le malo, malokdaj obrodi, ima zelo veliko barvila, zato bode letos tudi vino prav rudeče. Vino bode sploh prav dobro, kar vsakdo potrditi mora — morabit gosp. „strokovnjak“ Pirc ne — kdor količkaj vinstvo umeje, ker grozdju prvič vreme zelo ugaja in ker so letos najfinejše baže obrodile, toraj bode vino harmonično „mit Körper und Schmalz“. Svarijo se pa s tem vsi vinski trgovci pred mešetarji, ki se njim usiljujejo. Kar je prisiljenega ni dobro. Posebno se pa s tem svarijo pred nekim brodnikom, ker njemu ni mari tovarnik, niti prodajalec, njemu je le za lastni dobiček. Sploh se mu pa tukaj očitno odreče vsaka sposobnost in zmožnost kot vinski mešetar, ker on ne razume ne trtoje, ne kletarstva, tem-

več pozna le veliki barilec, kojega mu prodajalec natočiti mora, in, ako tega ne stori, naj ima vino še tako dobro, vino najboljšo, dopeljal mu ne bode nikdar več nobenega vinskega trgovca. Škodovana sta na tak sebični, brezvestni, surov način kupec in prodajalec v veliki meri. To smo pripravljeni tudi dokazati. Le žal, da so se tovarniki odstranili od prejšnjih vinskih trgovcev, koji so jim samo dobro vino prodajali, pa tudi pošteno svetovali, kje da se dobi v resnici dobra kapljica; ker mislim, da je dobrot, kvaliteta vina prva naloga poštene vinskega trgovca! In koliko trgovcev nam je ta človek na Hrvatsko odvedel. Prodajalo se je potem po Gorenjskem ceno hrvaško vino za Dolenjca. Na tak način mora tedaj priti naše pošteno priljubljeno vino ob vso veljavo! Od zdaj za naprej se bode pa po časniki naznanjala cena vina, in koliko vina se je prodalo na Gorenjsko od nas tukaj, in ravno tako iz drugih dolenjskih krajev. Na željo vinskega trgovca tudi njegovo ime itd. Sleparilo se tedaj ne bode več z drugim vinom. Vsako vino naj se pod svojim imenom uvaža in prodaja. Da bodejo pa naši vinorejci ložje vino prodajali, ter vinski trgovci gotovo prav dobro vino kupovali, nasvetujem tukaj poštene gospode koji sami prav dobro vino pridelujejo pa tudi nasvetujejo, kje in od koga naj se dobro vino kupi, in sicer v Cerinu pri Čateži, pri g. F. Froidl-nu, na Jesenicah pri g. dr. J. Namorži, v Veliki dolini pri g. Dolinar-ji, kakor tudi pri gg. župnikih na Čateži in Vel. Dolini, in g. nadučitelji Račiči na Čateži. Ako kdo kaj zvedeti hoče, da se mu tudi od omenjenih gospodov pisмено poročilo. Omenjamo le še, da so omenjeni gospodje izšolani in izkušeni izvrstni vinorejci, ali z drugo besedo, strokovnjaki, kojim je veliko ležeče na povzdigi vinstva na Dolenjskem. Sicer pa v kratkem še več.

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je Lacaristom v Celji 300 gld. podpore.

— (300 gld. podpore) dovolil je deželni odbor kranjski po toči poškodovanim posestnikom pri Belicerkvi na Dolenjskem.

— (Deželni odbor kranjski) oddal je dve za posebne šole na tehnološkem obrtniškem muzeji na Dunaji razpisani ustanovi g. Funteku, učitelju v Šent Vidu pri Zatičini, in g. Cepudru, učitelju v Litiji. Ustanovo za mizarska dela dobil je g. Cigoj v Ljubljani. Zastran ostalih 3 ustanov vrše se še dogovori.

— (Za „Narodni dom“ v Ljubljani) zavaroval je gospod Fran Andro Majcen, trgovinski knjigovodja v Sarajevu, pri banki „Slaviji“ znesek 500 goldinarjev, kateri se ima omenjenemu društvu izplačati po njegovej kedar koli nastopivši smrti. Želimo, da bi gospod Majcen našel mnogo posnemovalcev rodoljubne svoje požrtvovalnosti.

— (Slovensko gledališče.) Opozarjamo še jedenkrat slavno občinstvo na juternjo slavnostno akademijo v proslavo imendae Nj. Velečastva. Vspored je jako zanimiv. — Gg. pevci društva „Slavca“ vabijo se jutri popoldne točno ob 2. uri k glavni skušnji v dež. gledališči. — Zvečer po predstavi pevski večer v tukajšnji čitalnični restavraciji.

— (Vodovodni odsek) imel je v 25. dan m. m. sejo. Tehniške priprave in preiskovanja so večinoma gotove. Resultate dosedanjega merjenja, sestavljene v obširnem poročilu, čital in pojasnjeval je g. inženir Vik, naslanjaje se na predložene zemljevide, načrte in grafiške beležke. Navedeno gradivo v zvezi z ombrometriškim opazovanjem kaže, kake so hidrografske, geološke in druge razmere v okolici Ljubljanske. G. inženirja Vika izlelek izroči se v presojo ožjemu odseku, kateri ima predložiti o tem svoje tehnično mnenje. Sleduje odpošlje se potem ravnatelju geološkega državnega zavoda rudniškemu nadsvetniku g. Dionizu Šturu, kateri se ob enem povi, da se osobno udeleži delovanja vodovodnega odseka in si ogleda studence in vode, ki so za oskrbljevanje Ljubljane s pitno vodo, važne. Gosp. prof. Knapiču naročilo se je, da iz specialno navedenih studencev pri izvoru vode vzame in jo natančno analizuje. Nadejati se je torej, da se bode že v prihodnjih mesecih stalno ukrenilo, od kod se bode voda v Ljubljano napeljala.

— (Zloglasnega Kotarja), ubeznika domačega pešpolka št. 17, ki je že 6 krat iz ječe ušel, zasačila je žandarmerija blizu Zidanega mosta in ga predvečer popoldne prignala v Ljubljano. Kotar, doma iz Štepanje vasi pod Ljubljano, ubežal

je bil pred jednim letom in poslal obleko, v kateri je bil ušel, po pošti nazaj. Kakor sam pripoveduje, prehodil je mej tem veliko sveta. Ogledal si je Srbijo, šel potem v Bukarešt, pozneje na Rusko; na posled pa v Pariz, od koder ga je menda ožnost po domačem kraju prignala zopet na Kranjsko. Na svojih potovanjih bil je „kozak“, to je, živel je ob sleparski igri, ki mu je donasala zadostne dehedke. Ker je bil že zadnjikrat, ako se ne motimo, obsojen na 8 let težke ječe, mu je par let za priklado sedaj gotovih.

— (Hlapec Jože Uršič) pobral je pri več strankah, ki jemljó od njegovega gospodarja mleko, zapale mesečne vsote, potem ulomil v stanovanje, kjer je bila shranjena njegova praznična obleka in pobegnil.

— (Amacone v Rebru) imele so včeraj ljut boj. Ker ni bilo drugega orožja pri rokah, praskale so se po obrazih in vlekle za kite, tako da je mnogo las in ponarejenih kit obležalo na bojišči. Kaj bilo uzrok tej bitki, pokazalo se bode pri obravnavi na rotovži ali pa v Križankih.

— (Iz Rovt) se nam piše v 2. dan oktobra: — Nočojšno noč smo imeli zopet hud vihar in silen nali; ob 9. uri pa je začelo snežiti. Gorkote + 2° — Zadnji naš somenj 29. septembra t. l. je bil precej slab, le predeževno in hladno vreme je bilo temu uzrok.

— (V kranjsko hranilnico) uložile je meseca septembra 1427 strank, 335.936 gld., 1818 strankam pa se je izplačalo 411.047 gld. 99 kr. V III. četrtletji dovolilo se je 64 proslcem posojiti za 86.370 gld.

— (Duhovenske spremembe v Ljubljanski škofiji.) G. Mih. Barbo, kaplan v Škocijanu je postal župnik v Trebelnem in g. Janez Zdražba, kaplan v Cerkljah, župnik na Prežganji. G. Jan. Močilnikar, kaplan v Hrenovcih, gre za administratorja v Koprivnik in g. M. Melek, kaplan v Litiji za administratorja v Dole. G. dr. J. Lesar, kaplan v Višnji gori imenovan je knezoškofijskim tajnikom. — Premošeni so gg.: Janez Golob iz Mokronoga za I. v Črnomelj; Mih. Barbo iz Predoselj za II. v Semič; Ljud. Jenko iz Črnomlja v Višnjo goro; Janez Nemanč iz Cerkljan k sv. Trojici; Mih. Trček iz Mirne peči v Stari trg pri Poljanah; Mat. Fučej iz Semiča v Predoslje; Mih. Arko iz Škofje Loke v Hrenovce. Na novo nastavljeni so gg.: Ant. Petrič, sem. duhovnik v Šmartno pri Litiji; Avg. Ščiankovec, novoposv. v Mirni peči; Bošt. Elbert, sem. duhovnik v Škofjo Loko; And. Adamič, sem. duhovnik v Dol.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Budimpešta 3. oktobra. Dolenja zbornica. Odgovarjaje na interpelacijo o orijentu, izjavil je Tisza, da je sestanek v Kromerizi bil neposredna posledica sestanka v Skiernievicah. V Kromerizi ni bilo nikakega dogovora. Sestanek bil akt dvorljivosti, ponovitev osobnega prijateljstva. Vlada ne ve prav nič, da bi katera koli država hotela z orožjem posredovati. Vlasti si prizadevajo, da se vzdrži Berolinska pogodba. Nihče ne bode Turčiji brnil, ako se hoče potegniti za svoje pravice. Vlasti so bile takoj proti temu, da bi se gibanje razširilo. Predlog glede konference poslanikov strinja se z željami sultanovimi, da bi vlasti prijateljski posredovale in varovale njegove pravice. O aneksiji Bosne in Hercegovine ni niti govora. Ko bi bila prizadevanja zaman in življenski interesi države v nevarnosti, bode vlada ohranila si prost sklep.

Niš 3. oktobra. Kralj otvoril je izredno zasedanje skupščine s prestolnim govorom, kateri so skupščinarji večkrat, zlasti pa na konci živahno odobraval. V prestolnem govoru se pravi, da je Berolinsko pogodbo zadela hud udarec. Ravnotežje na balkanskem polotoku je omajano, jamstvo za obstanek Srbije je v nevarnosti. V tem ozbiljnem trenutku zinatral kralj za svojo dolžnost, da je zastopnik naroda okolu sebe zbral, da njim in narodu pove, da treba biti opreznimi. Kakor doslej, želi Srbija tudi danes miru za nadaljno kulturno delovanje, baš zategadelj pa hoče osigurati svoje življenske interese, ki so v nevarnosti. Kralj in vlada si prizadevata, da se ohrani „status quo ante“ ter omogoči, da se zopet uredi ravnotežje v varstvo koristi raznih balkanskih na-

rodov. Vlada bode skupščini predložila predloge o sredstvih, s katerimi se bode zadovoljilo sedanjim potrebam. Kralj se zanaša na domoljubje naroda srbskega in je preverjen, da bodo naroda zastopniki radovoljno pri tem pripomagali. Z združenimi silami in s pomočjo božjo bode se posrečilo, da se zavarujejo interesi Srbije za sedaj in za bodočnost.

Atene 3. oktobra. Z vladnim ukazom upelje se zopet prisilni kurs.

Dunaj 2. oktobra. Cesar podaril 12.000 gld. za preplavljenca na Koroškem

Dunaj 2. oktobra. Predsednikom državnega zbora izvoljen dr. Smolka z 292 izmed 325 glasov. Volite dalmatinskega poslanca Bulata potrdila se je s 165 proti 137 glasom.

Budimpešta 2. oktobra. V Baji v tovarni Bernharda Spitzerja včeraj velik požar. 300 pitanih volov in veliko zalog pogorelo. Tovarno so rešili.

Razne vesti.

* (Balkanske države) Severna Bolgarija ima 63.972 kilometrov in 2.007.919 prebivalcev, Vzhodna Rumelija pa 35.900 kilometrov in 815.946 prebivalcev. Obe sedaj združeni deželi imata torej 99.872 kilometrov in 2.822.865 prebivalcev. Mej slovanskimi državami na Balkanu bode Zedinjena Bolgarska najjačja, kajti kraljevina Srbska ima le 48.582 km. in 1.865.683 prebivalcev, Črnagora pa 9030 km. in 236.000 prebivalcev. Ko bi se združili Bolgarski pridružila še Makedonija, nastala bi država, broječa okoli 4 milj. ljudi. — Evropska Turčija obsega še 165.438 km. in broji 4.500.000 ljudi, Rumunska pa ima 127.584 kilometrov, 5.376.000 prebivalcev.

* (Koliko se vina prideluje.) Francosko poljedelsko ministerstvo izdalo je izkaz, koliko se je 1884 l. vina pridelalo. Na vsem svetu pridelalo se je lani 113 milijonov hektolitrov vina. Mej vsemi državami zavzema Francoska prvo mesto, kajti akoravno jej je trtna uš uničila jeden milijon hektarov vinogradov, pridelala je lani vendar še 34.780.726 hektolitrov, torej tretjino vsega lanskega vinskega pridelka. Za Francosko pride takoj Italija (27.500.000 hktl.), potem Španjska (22 milijonov hktl.), četrta pa je Avstro-Ogerska z 8.500.000 hktl. Portugalska pridelala je 4 milijone, Nemčija 3.695.000, Rusija 3 1/2 milijona, otok Cipra 1.600.000, Švica 1.300.000, Zedinjene države in Turčija po jeden milijon, Rumunska 700.000, Srbija 500.000 hektolitrov. Francoska izvažala za 250 milijonov frankov vina vsako leto

ima v 10. zvezku naslednjo vsebino: 1. Svoimir: Drobne pesmi. 7, 8, 9, 10, 11. — 2. Dr. Fr. Detela: Veliki grof. Zgodovinski roman. (Konec.) — 3. Tinea: Podoba tvoja. Pesem. — 4. J. Trdina: Bajke in povesti o Gorjancih. 23. Gospod Vedež. — 5. J. Kržišnik: Glad. Pesem. 1, 2, 3. — 6. Ivan Vrhovec: Slavni Slovenci. II. Peter Pavel Glavar. — 7. A. Fekonja: Slovenci v književni vzajemnosti s Hrvati. — 8. J. Cimperman: Osèhlo cvetje. Soneti. — 9. Janko Kersnik: Agitator. Roman. (Dalje.) — 10. J. Kostanjevec: Tvoj nasméh. Pesem. — 11. Književna poročila: IV. L. Žvab: Curiosità Triestine. — 12. D. Fajgelj: Nove muzikalije IV, V. — 13. — Blag rojak. — 14. I. Franke: Umetniške starine po Gorenjskem. — 15. L.: Slovenski časopisi leta 1885. — 16. Slovenski glasnik: Nove knjige slovenske. — Letna poročila naših srednjih šol. — Wolfow slovar. — Jurija Šubica slike za novi muzej. — „Verein der Slavisten.“ — Kratke opazke. — 17. J. Kalan: Šah. — „Ljubljanski Zvon“ izhaja vsakega meseca 1. dan v zvezkih po 4 tiskovne pole velike osmerke obseženih, ter stoji za vse leto 4 gld. 60 kr. za pol leta 2 gld. 30 kr. za četrt leta 1 gld. 15 kr.

Zahvala.

Podpisani odbor izreka presrečno zahvalo slavnemu odboru Celjske Čitalnice in gosp. Schuch-u, gostilničarju „pri Slonu“, ker sta radovoljno prepustila svoje prostore za slavnost „Slov. pevskega društva“ dne 27. septembra, vsem č. gospicam pevkinjam in gg. pevcem, osobito slavnemu kvartetu Ljublj. Čitalnice; krasnim rokam, ki so pevce na kolodvoru s šopki presenetile; vsem poverjenikom in udom, ki so storili svojo dolžnost, kakor vsem drugim, ki so pripomogli, da se je slavnost tako častno vršila, za njih obilen trud. Slavnostni odbor „Slov. pevskega društva“ v Celji in v Ptuiju.

Avstrijska specialiteta. Tridesetletna izkustva so dokazala, da se je „Mollov Seidlitz-prašek“ pri vsakršnem slabem prebavljenju in zaprtju kot jedino uspešen lek izkazal. Cena škatljice z navodom 1 gld. Vsak dan razpošilja po poštne povzetki A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik v Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov prepat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 5 (11—6)

Št. 1. (Nepar.) Deželno gledališče v Ljubljani. Dr. pred. 302.

VABILO SLAVNOSTNI AKADEMIJI

v proslavo
imendana Nj. Vel. cesarja Fran Josipa I.,
katero prirede
v nedeljo 4. oktobra 1885
„Dramatično društvo“, „Sokol“ in slov. del.
pevsko društvo „Slavec“
v krasno razsvetljenem deželnem gledališču.

S posebne prijaznosti sodelujeta pri tej predstavi g. J. Meden in gospodična Josipina Vernikova.

Čisti dohodek je namenjen za napravo zastave društva „Slavec“.

VSPORED :

1. Vilhar-Santel: Ouverture iz operete „Jamska Ivanka“, svira godba.
 2. Prolog.
 3. Vogl: „Gigan“, zbor s tenor-solo, solo poje g. I. Meden.
 4. I. oddelek mramornih kipov in sicer: 1. Athamas. 2. Borgeški borilec. 3. Juno. 4. Venus. 5. Niobe.
 5. Volaric: „Slovenski svet, ti si krasan“, zbor.
 6. Theodor Schrappe: „Herzensehnsucht“, Gavotte, svira godba.
 7. Vilhar: „Mrtva ljubav“, tenor-solo s spremljevanjem godbe, solo poje g. J. Meden.
 8. II. oddelek mramornih kipov: 1. Prometejeva skupina. 2. Apolo Belvederški. 3. Farneski Herkul. 4. Metalec diskosa. 5. Eros.
 9. Ženski jok.
- Igra v jednem dejanju. Po francoski „Les femmes qui flement“, par Siraudin & Thiboust, poslovenil Val. Mandelc.

O S O B E :

Dagarin — — — — — gospod Anton Jeločnik.
Lucija, njegova soproga — — — gospodična Vernikova.
Albert Podvinski — — — — — gospod Danilo.
Klotilda, njegova žena — — — gospodična Zvonarjeva.
Kilijan, strežaj v hotelu — — — gospod Vekoslav.
Godi se v Badenu.

Mramorne kipe izvršuje telovadno društvo „Sokol“.

Pri tej predstavi svira vojaška godba pešpolka baron Khun št. 17.

Vstopnina: Parter in lože 40 kr., Fauteuil v parterji 70 kr. — Sedež v parterji 60 kr. — Sedež na galeriji 40 kr. — Garnizonski in dijaški biljet 30 kr. — Galerija 20 kr. — Sedeži se dobivajo v nedeljo pri gledališki kasi dopoludne od 11. do 12. ure in zvečer od 6. ure naprej.

Kasa se odpre ob 6. uri. Začetek ob 7. uri zvečer.

TRŽNE CENE :

2. oktobra.

Pri **tržnicah**: Kruh v Dunaju. — Maserati iz Trsta. — Lasarovič, Toskovič, Manojlovič, Spasojević, Savič, Čabat iz Srbije.
Pri **avstrijskem cesarju**: Bauer, Jiriček z družino iz Ljubljane.

Tržne cene v Ljubljani

dne 3. oktobra t. l.

Pšenica, hktl.	gl. kr.	Špeh povojen, kgr.	gl. kr.
Rež,	5 53	Surovo maslo,	84
Ječmen,	4 37	Jajce, jedno	25
Oves,	2 82	Mleko, liter	8
Ajda,	4 23	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	5 4	Telečje	62
Koruza,	5 40	Svinjsko	62
Krompir,	2 50	Kostrunovo	34
Leča,	8	Pišanec	50
Grah,	8	Golob	17
Fižol,	8 50	Seno, 100 kilo	178
Maslo,	kgr. 90	Slama,	178
Mast,	80	Drva trda, 4 metr.	750
Špeh frišen,	54	„ mehka, „ „	550

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
2. okt.	7. zjutraj	737.00 mm.	7.8° C	z. zah.	dež.	33.10 mm.
	2. pop.	739.40 mm.	6.0° C	sl. zah.	dež.	
	9. zvečer	740.94 mm.	5.8° C	sl. zah.	d. jas.	dežja.

Srednja temperatura 6.5°, za 6.9° pod normalom.

Vremensko poročilo 2. oktobra. Stanje se je bistveno premenilo. Na zapadu kontinenta stoji barometer jako visoko (v Bregenci najvišje 768 mm.), v tem ko na severu in jugu pada. V Avstro-Ogerske je oblačno izjemst krajnega vzhoda. V planinah v več krajih dež. Temperatura raste na vzhodu, na zapadu je pala. Ob 7. uri: Praga 9, Levov 10.2, Bregence 8.5, Ischl 7, Dunaj 10, Budapešta 11.9, Sibinj 4.5, Sarajevo 6.3, Lessina 18.8, Trst 11.2, Riva 14.2, in Obergriffel — 3.2° C. — Na Jadranskem morju se opazuje lahko gibanje. — Zapadni in severozapadni vetrovi prevladujejo, v največ krajih oblačno in deloma dež pri padanju temperature.

Dunajska borza

dne 3. oktobra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	81 gld. 60	kr.
Srebrna renta	82	35
Zlata renta	108	60
5% marcna renta	98	60
Akcije narodne banke	881	40
Kreditne akcije	125	85
London	125	85
Srebro	—	—
Napol.	10	15
C. kr. cekini	5	97
Nemške marke	61	90
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld	126
Državne srečke iz l. 1864	100 gld	169
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109	40
Ogrska zlata renta 4%	97	30
5% papirna renta 5%	90	20
5% štajerske zemljišče odvez obliq	104	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld	115
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124	75
Prior. obliq Elizabetine zapad železnice	115	25
Prior. obliq Ferdinandove sev. železnice	106	—
Kreditne srečke	100 gld	175
Rudolfove srečke	10	—
Akcije anglo-avstr. banke	120	97
Tramway-društ. velj. 170 gld a. v.	184	50

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

sta ravnokar izšli knjigi:

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * * Stat nominis umbra. Ml. 8° 535 strani. Stane 60 kr., po pošti 70 kr.

Potem:

Za dragocenim korenem.

Povest iz življenja kitajskih pogozdnikov. Spisal A. J. Maksimov. Poslovenil I. P. Ml. 8° 141 strani. Stane 25 kr., po pošti 30 kr.

Trgovski pomočnik

se takoj vsprejme

v prodajalnico z mešanim blagom.

Ponudbe naj se pošiljajo **Janezu Majaron-u** v Borovnico. (574—2)

Vodstvo deželne kranjske vinarske šole na Slapu pri Vipavi prodaja prav po ceni še prav dobro ohranjen (563—3)

stroj za rezanico rezati.

Hiša z vrtom

in lepim razgledom se v Savskem predmestju v **Kranju** iz proste roke cenó prodá. (576—2)

Natančneje pove upravništvo „Slovenskega Naroda“.

Dva dobra

mizarska pomočnika

vsprejmeta takoj v delo

Brata Zupan, izdelovatelja orgelj,

v Kamnigoricu na Gorenjskem. (575—2)

Piccoli-eva esenca za želodec.

katero pripravila
G. PICCOLI, lekar v Ljubljani.

Ozdravlja kakor je razvidno iz zahvalnih pisem in zdravniških spričeval bolezni v želodcu in trebuhu, bodenje, krč, želodečno in premenjavno mrzlico, zabasanje, hemeroidje, zlatenico, migreno itd. in je najboljši pripomoček zoper gliste pri otrocih.

Pošilja izdelovatelj po pošti v škatljicah po 12 steklenic za 1 gld. 36 novc.

Pri večem številu dobi se primeren odpust.

(348—24)

Cena steklenic 10 novo.

Umetne

(489—12)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,

poleg Hradskega mostu, I. nadstropje.

Dr. Spranger-Jeve

kapljice za želodec.

Tajni medicinski in dvorni svetnik dr. Bücking, medicinski svetnik dr. Cohn, dr. Manning in mnoge druge zdravniške avtoritete so je preskusile in je za izvrstno domače (ne tajno) sredstvo priporočajo proti vsem želodčnim in trebušnim boleznim. Pomagajo takoj proti migreni, krč in želodec, omedlevici, glavobolju, trehobolju, zasilenju, želodčne kislini, vzdigovanju, omotici, koliku, skrofelnom itd., proti zlateji žili, zaprtju. Hitro in brez bolečin meče in povrnejo slast do jedi. Poskusite samo z malim in prepričajte se sami. Jedna stekl. 50 in 30 kr.

Pri gospodu **lekarju Svobodi**, pri **Zlatem orlu**, na **Prešernovem trgu**. (716—78)

Deček lepega vedenja,

ne manj nego 14 let star, kateri se želi v pekarni vrlo dobro izučiti, vsprejme se pod jako ugodnimi pogoji. — Ponudbe naj se pošljejo z naslovom: **Janez P. yer v Wolfsberg-u (Koroško).** (565—3)

Najfinejši gorenjski sir

se dobi pri (559—2)

PETER LASSNIK-u.

Javna zahvala.

Podpisnemu je pokončal požar dne 23. aprila t. l. vsa poslopja, a ker ni imel plačane zavarovalnine, tudi ni imel pravice zahtevati kake odškodnine; toda banka „**SLAVIJA**“ izplačala mu je danes velikodušno vso cenjeno škodo v znesku 200 gld. — Dolžnost mi je, zahvaliti se tem potom slavnemu vodstvu banke „Slavije“ ter p. n. občinstvu ta slovanski zavod najtopleje priporočati.

V Podpeči, dne 31. avgusta 1885.

Podpisal:

+ **Fran Suhadolnik.** (570—2)

Joža Telban,
župan.

Dr. Fran Zupanc

ordinira vsak dan

dopoludne od 9. do 10., popoldne od 2. do 3.

specijelno za bolezni na očeh

Veliki trg šte. 20, I. nadstropje (v prejšnji Fortunovi hiši). (578—1)

Največja zaloga
šivalnih strojev.

JAN. JAX,

Ljubljana,
HOTEL EVROPA.

Na mesečne obroke po 4 do 5 gld. (513—5)

Šestletno jamstvo.

Pouk brezplačno.

Udano podpisani dovoljuje si častitim p. n. naročevalcem naznaniti, da je prevzel

krojaško prodajalnico,
firma **KELBL,**

na sv. Petra cesti št. 35,
in da bode ista pod firmo

TOMIČ & Comp.

nemoteno naprej delovala.

Za dobro delo po nizkih cenah, po najnovejšem kroji in točno postrežbo bode se vrlo skrbelo.

S spoštovanjem

(572—2)

M. Tomič & Comp.

H. BRANCHETTA

zaloga klobukov

v Ljubljani, na Kongresnem trgu št. 7,
poleg gledališča.

priporoča svojo bogato zalogo **svilnatih in klobukov** iz klobučine, kap, specijalitet klobukov za dečke, slavnikov vsake vrste. (495—7)

CHAPEAUX-CLAUQUES

domače in inozemske izdelke, po najnovejši obliki in faconu. Najkulturnejša postrežba se zagotavlja.

Ob šolskem pričetku

priporoča

MARIJA DRENIK

največjo zalogo

razne tvarine za pletenje, vezanje, šikanje in šivanje.

Izdelane in pričete, na raznovrstnem blagu, fino in v slogu dovršene ali risane **vezenine**. Vse vrste volne v jednoličnih barvah in marogaste.

Igle iz najboljšega angleškega jekla.

Vsprejmo se tudi vsakovrstna dela, spadajoča

v predtiskarijo.

Vsa častita naročila se najbolje in točno izvrše. (561—2)

Cesarsko, marcno
in **Bock-pivo**

iz pivovarne

bratov Koslerjev

(6—40)

priporoča

v zabojih po 25 in 50 steklenic

A. MAYER-jeva

trgovina s pivom v steklenicah v Ljubljani.

Zahvala in priporočilo.

Zahvaljujoč se za mnogostransko zaupanje mojim častitim kupovalcem in naročevalcem izmed mestjanstva in velečastite duhovščine, si usojam naznanjati, da imam za

jesensko in zimsko sezono

v zalogi najboljše **angleško, francosko in moravsko** blago in se priporočam tedaj velečastitemu p. n. občinstvu za narejanje oblek po najmodernejšem kroji z zagotovilom jako reelne in kolikor mogoče cene postrežbe. (509—5)

Z velespoštovanjem

F. CASSERMANN,

v Ljubljani, Gledališke ulice št. 6, v Pauschin-ovej hiši.

Prodajalnica

na Mestnem trgu v Ljubljani (546—3)

se dá o sv. Juriji v najem.

Natančneje pove upravnistvu „Slovenskega Naroda“.

Najfinejši

med v satovji

kilo po 80 kr. 1 kilo in več vkupe razpošilja se tudi po pošti proti predpošiljavi za skla ali proti povzetju. — Lesene škatle, v kojih se razpošilja, se ne zaračunajo.

OROSLAV DOLENEC,

Gledališke ulice. (547—3)

Prememba
kupčijskega prostora.

Usojam si naznanjati mojim častitim kupovalcem in sl. občinstvu, da sem se **preselil s 1. oktobrom** iz Kolizeja

v **Spodnjo Šiško,**

v klet hiše nekdanje gostilne „**pri Guziji**“, sedaj lastnina gospoda Jenka, na desni strani Celovške ceste.

S spoštovanjem (573—2)

J. C. JUVANČIČ,

posesnik vinogradov na Bizeljskem in vinski trgovec v Ljubljani.

Dr. Popp-a

aromatično-medicinčno

milo iz zelišč,

kemično analizovano in od mnogih medicinskih in zdravilskih celebritet Evrope kot najreelnejše in najboljše za kožo pripoznano, rabi se že 18 let z največjim uspehom proti vsakovrstnim spuščajem, zlasti proti hramam, lisajem, pegam, prhljaju v glavi in bradi, ozeblinam, potenju nog in garjem. Cena 30 kr. Gospodu **dr. J. G. Popp-u** na Dunaji, I. okraj, Bognergasse št. 2.

Ko sem že šest let imela nek spuščaj in so me že zdravili štirje zdravniki, ne da bi ga bili mogli odpraviti, začela sem rabiti Vaše milo iz zelišč in je pomagalo, za kar Vam nemore biti dosti hvaležna. Obracam se neposredno na Vas, ker sem iz lekarn dobila je več vrst, ki so bile sicer tako zavite, kakor Vaša, pa jaz mislim, da so bile ponarejene, kajti moja ljubljeno temnorjavno milo upam le od Vas dobiti.

Za priložen znesek prosim pošljite mi zdravilnega mila iz zelišč.

Z velespoštovanjem

(324—2) **Amalija Franz,** Prerau (Moravsko).

Dobiva se v Ljubljani pri lekarnih J. Swoboda, V. Mayr, U. pl. Trnkoczy, E. Birschtz, G. Piccoli, dalje pri trgovcih C. Karinger, Vaso Petičič, Ed. Mahr, P. Lassnik, bratje Krisper; v Postojni: Fr. Baccarich, lekar; na Krškem: F. Bönnches, lekar; v Idriji: J. Wario, lekar; v Kranji: K. Šavnik, lekar; v Škofji Loki: C. Fabiani, lekar; v Kočevju: J. Braune, lekar; v Ajdovščini: M. Guglielmo, lekar; v Ljuti: J. Beneš, lekar; v Metliki: Fr. Wacha, lekar; v Radovljici: A. Roblek, lekar; v Novem mestu: J. Bergman, D. Ri zoli, lekarja; v Kamniku: J. Močnik, lekar; v Trebnjem: J. Ruprecht, lekar; v Ormožju: J. Blažek, lekar; v Vipavi: A. Leban, lekar

Kdor pristno Brnsko volneno blago

dobivati želi, obrne naj se z zaupanjem na (517—5)

najstarejšo Brnsko firmo za sukno

Mejer po 2—7 gld. **MORITZ BUM v BRNU.** Ustanovljeno 1822.

Bratov Koslerjev pivarna.

Zahvaljuje se za mnogobrojdi obisk na vrtu spoštovanim p. n. stalnim gostom in slavnemu občinstvu, naznanjam, da je z današnjim dnem

otvorjena

zimska pivarna,

h katere pohodu vabim najljubše, zagotavlja, da bodem zmirom postregel z izvrstnim carskim pivom, dobrim Bizeljskim in dolenskim vinom in okusno gorko in mrzlo jedjo.

Z odličnim spoštovanjem

EBERL.

(580)

izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

ALOJZIJ KORZIKA.

Glavna prodajalnica:
Tržaška cesta 10
poleg c. kr. glavne tobačne tovarne.

Odlikovana
umetna in trgovska vrtnarija
v Ljubljani.

Podružnica:
Šelenburske ulice 6
vis-à-vis c. kr. pošt. in telegraf. uradu.

Zaradi pomanjkanja zimskih prostorov se prodaja več tisoč

domačih in inozemskih rastlin,

ki so jako pripravne za sobine dekoracije, po jako nizkeje ceni. Rastline so zdrave in jako dobro odgojene. Nadalje se priporočam častitemu p. n. občinstvu in svojim častitim naročnikom za izdelovanje boketov in vencev iz svojih svežih cvetlic, katero delo se izvrši hitro, okusno, po najnovejši faconi in po ceni. Imam pa tudi veliko zalogo atlasastih in svilnatih travkov za vence v različnih barvah z zlatimi in srebrnimi črkami, kateri se hitro priredijo in po fabriški ceni zaračunajo. Suhih vencev in boketov iz umetnih in naravnih posušenih cvetlic je vedno dosti narejenih na izber, ravno tako tudi Makartovih boketov iz ameriških trav in palm. Vse v mojo stroko spadajoče stvari izdelujem po najnižji ceni. H kratu priporočam tudi mojo veliko zalogo semen. Za kaljivost se jamči.

Katalogi in cenilniki dobe se franco in zastoj. Vnanja naročila se hitro izvrše proti poštenu povzetju.

Za mnogobrojna naročila se priporoča s spoštovanjem

(579—1)

ALOJZIJ KORZIKA.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.